

Колись — а відтоді сплигло
вже багато років — небо не
простягалося у височіні, як тепер.
Воно сягало землі, і це було
дуже незручно.

Деревам не вдавалося рости вгору,
тож вони всіяко вигиналися,
якщо на те їм вистачало місця.

Пташки не могли літати — з часом їхні
крильця стали зовсім маленькими, і пернаті
почали ходити по землі.

Змінилися й інші тварини — скажімо, у жирафів шиї почали рости вбік. Кенгуру не могли стрибати, а слони, яким бракувало простору, стали завбільшки із коней!

Будинки зводили напрочуд низькими.
Не було ані ракет, ані літаків, ані сходів, що вели б нагору.
Та й не було ніякого «вгорі»!

Окремі хмари не могли знайти собі місця,
тож скупчувалися разом.
Довкола панував неосяжний білий простір, схожий
на густий пух. У ньому застрягали м'ячі й повітряні
змії, і це страшенно засмучувало всіх малюків.

Усім дорослим доводилося згинатися й нахилатися
мало не до землі, і через це в них дуже боліли спини.
Дітлахи розуміли, що невдовзі й самі стануть дорослими,
тож треба було вирішити проблему, перш ніж стане ще гірше.

Якось один допитливий хлопчик вирішив знайти свій м'ячик.
Він видерся на жирафа й попросив його підняти шию вгору —
простісінько у хмари. Спершу обоє трошки боялися, та коли шия
жирафа виткнулася понад хмарами, вони побачили...

...ВІЛЬНИЙ ПРОСТІР.

І його було чимало!

